

Sygn. akt VI Ga 249/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: OMEGA P. (...) (...) Spółka z o. o. w P.

przeciwko: (...) Spółka z o. o. w S.

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt V GC 1024/15

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o. o. w S. na rzecz powoda

OMEGA P. (...) (...) Spółki z o. o. w P. kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt **VI Ga 249/16**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 sierpnia 2016 r.

Powód (...) P. (...) (...) sp. z o.o. w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. w S. kwoty 1.312,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany nie zapłacił należności za wykonane usługi transportowe, na które została wystawiona faktura VAT nr (...) opiewająca na kwotę 11.353,56 zł z terminem płatności do dnia 17 listopada 2014 r. Z przedmiotowej faktury VAT do zapłaty pozostała kwota należności głównej w wysokości 1.267,29 zł. Powód dochodził również kwoty skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości 44,96 zł.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany zarzucił, że roszczenie objęte pozwem jest bezzasadne, albowiem zostało spełnione w całości. Podał, że powód wykonując wcześniejsze zlecenie opóźnił się z jego wykonaniem, w związku z czym pozwany został obciążony przez swojego kontrahenta kwotą 300 euro, stąd też pozwany tożsamą kwotą obciążył powoda, wystawiając notę obciążeniową nr(...) W dniu 7 listopada 2014 r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu i wskazał w nim do potrącenia kwotę należną według wskazanej kolejności zaspokojenia z faktur powoda. W dniu 7 listopada

2014 r. pozwany wpłacił powodowi kwotę po potrąceniu w wysokości 9.105,50 euro. Pozwany zarzucił również przedwczesność żądaniu powoda zważywszy na naruszenie art. 75 ust. 2 ustawy prawo przewozowe.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r. sygn. akt V GC 1024/15 Sąd Rejonowy w Rzeszowie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.312,25 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 257 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 8 września 2014r. pozwany złożył powodowi zlecenie transportowe nr (...) na trasie M. (J.) w Hiszpanii – L.. Zgodnie ze zleceniem załadunek miał odbyć się w dniu 8 września 2014 r. (między godziną 08:00 a 20:00), zaś dostawa miała mieć miejsce w dniu 12 września 2014 r. (między godziną 08:00 a 16:00). Zgodnie z listem CMR nr (...) powód podstawił środek transportowy w miejscu załadunku w dniu 8 września 2014 r. o godzinie 16:00. Załadunek został wykonany w dniu 9 września 2014 r. między godziną 19:00 a 21:00. Towar został dostarczony do odbiorcy w dniu 13 września 2014 r. (o godzinie 10:00). Z tytułu wykonanego przewozu towarów powód w dniu 18 września 2014 r. wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 2.200 euro netto, z terminem płatności do dnia 17 listopada 2014 r. Powód wykonywał również na rzecz pozwanego usługi przewozu drogowego w transporcie międzynarodowym na podstawie zlecenia transportowego o nr (...) z dnia 7 sierpnia 2014 r. Powód miał podstawić środek transportowy w dniu 8 sierpnia 2014 r. w E.-A., zaś przewóz miał zakończyć się w dniu 12 sierpnia 2014 r. w P.-P. w Hiszpanii. Stosownie do treści listu przewozowego CMR powód podstawił środek transportowy w miejscu załadunku w dniu 11 sierpnia 2014 r., zaś towar został dostarczony do odbiorcy w dniu 14 sierpnia 2014 r. Pozwany pismem z dnia 3 października 2013 r. zatytułowanym „reklamacja” wskazał, że w związku ze spóźnieniem na miejsce załadunku w wykonaniu zlecenia transportowego nr (...) otwiera reklamację. W dniu 16 października 2014 r. pozwany wystawił na rzecz powoda notę obciążeniową o (...) opiewająca na kwotę 300 euro – w tytule wskazując, że stanowi ona obciążenie za niezrealizowanie usługi zgodnie z umową nr (...). W dniu 7 listopada 2014 r. pozwany wygenerował wydruk zatytułowany (...) skierowany wobec powoda. W treści pisma wskazano, że na podstawie posiadanych dokumentów stosownie do art. 498 i 499 k.c. pozwany dokonał potrącenia wzajemnych zobowiązań, tj. należności wynikającej z dokumentu (...) w wysokości 300 euro z należnościami powoda z faktur VAT o nr (...) (opiewającej na kwotę 2.460 euro), (...) (2.706 euro), (...) (1.537,50 euro) i (...) (2.706 euro). W dniu 7 listopada 2014 r. pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 9.109,50 euro tytułem należności wynikających z faktur VAT o nr (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że strony łączyła umowa przewozu. Do umowy przewozu łączącej strony zastosowanie znajdowały przepisy konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. z dnia 19 maja 1956 r. Strona pozwana nie kwestionowała wykonania zlecenia transportowego o nr (...), jego zgodności z treścią zobowiązania, wysokości ustalonego wynagrodzenia i terminu zapłaty wynikającego z faktury VAT z dnia 18 września 2014 r. o nr (...) jak również prawidłowości wyliczenia kwoty skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, doliczonej do wartości przedmiotu sporu. Jak podał Sąd Rejonowy strona pozwana podniosła zarzut potrącenia wierzytelności powoda z wierzytelnością pozwanego objętą notą obciążeniową z dnia 16.10.2014r. nr (...) dotyczącą kwoty 300 euro. W ocenie tegoż Sądu pozwana nie złożyła przed procesem powodowi materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu własnej wierzytelności. Oświadczenia woli w tym zakresie nie stanowiło wystawienie noty obciążeniowej, jak również wystosowanie do powoda wydruku komputerowego z dnia 7 listopada 2014 r. Wydruk ten nie zawierał podpisów osób upoważnionych do reprezentowania pozwanego – członków zarządu, prokurenta czy pełnomocnika, nie mógł zatem stanowić wyrazu skutecznego złożenia oświadczenia woli przez pozwanego. W ocenie Sądu I instancji również sam sprzeciw nie zawierał procesowego zarzutu potrącenia, który mógłby wyrzucić skutki w sferze prawa materialnego. Strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie sformułowała w sposób jednoznaczny zarzutu potrącenia, a jedynie odwoływała się do oświadczenia pozaprosesowego z dnia 7 listopada 2014 r. Pełnomocnik pozwanego legitymował się wyłącznie pełnomocnictwem procesowym, które nie obejmowało umocowania do dokonywania innych czynności materialnoprawnych niż wskazane w art. 91 k.p.c. Dodatkowo zarzut strony, aby wywołał skutek w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności winien być doręczony stronie – dłużnikowi wzajemnemu lub jego przedstawicielowi w rozumieniu art. 95 kc, a sprzeciw został doręczony pełnomocnikowi procesowemu powoda. Mając powyższe na uwadze Sąd na

podstawie art. 774 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku. O kosztach procesu orzeciono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania, a w szczególności poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dowodów z dokumentów oraz oświadczenia strony pozwanej złożonego w sprzecznie od nakazu zapłaty, któremu strona powodowa nie zaprzeczyła, iż brak częściowej zapłaty dochodzonej pozwem dotyczył należności objętej fakturą VAT nr (...) z dnia 18 września 2014 r. z tytułu zawartej przez strony umowy przewozu, na podstawie zlecenia transportowego nr (...), gdy tymczasem faktura ta została uregulowana przez pozwanego w całości, a niedopłata w wysokości 1.267,29 zł (powiększona o skapitalizowane odsetki) dotyczyła należności objętej fakturą VAT nr (...) z tytułu zawartej przez strony umowy przewozu, na podstawie zlecenia transportowego nr (...), która nie była przedmiotem niniejszego postępowania;

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez uznanie, że nie doszło do skutecznego potrącenia kwoty 300 euro z tytułu opóźnienia się powoda w wykonaniu umowy przewozu, a czego ten nie kwestionował, z należnością przysługującej powodowi w wysokości 2.460 euro wynikającą z faktury VAT nr (...) i dokonania wskutek tego zapłaty wyłącznie kwoty pozostającej po potrąceniu, tj. kwoty 2.160 euro, a tym samym uznaniu, że pozwany pomimo przedstawienia do akt sprawy dowodów z dokumentów w szczególności faktur, zleceń przewozowych, wyciągu z konta bankowego, noty obciążeniowej, a nadto oświadczenia o potrąceniu wraz z dowodem jego nadania oraz pominięciu przez Sąd, bez uzasadnienia dowodu z zeznań strony pozwanej na tą okoliczność, gdy tymczasem strona pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu na piśmie oraz ustnie (w drodze telefonicznej), a dokument (oświadczenie) znajdujący się w aktach sprawy mylnie uznany został za dokument wygenerowany komputerowo, który w rzeczywistości jest kopią oryginału wysłanego powodowi oświadczenia (podpisanego we właściwej formie), a kopia znajdująca się u pozwanej, co do zasady nie wymaga jego podpisu. Zaprzeczając temu twierdzeniu – wskazując na brak podpisu osoby upoważnionej – strona powodowa nie wywiązała się, w tym zakresie z obowiązku dowodowego, o którym mowa w art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., a tym samym nie udowodniła braku podpisu przedstawiciela pozwanej na oryginale dokumentu p.n. oświadczenie o potrąceniu (poprzez dołączenie go do akt sprawy), tym samym prowadząc do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału;

3) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego doprowadzającego do nierozpoznania stanu faktycznego sprawy i przyjęcia, że pozwany nie uregulował należności z tytułu faktury nr (...) z dnia 18 września, gdy tymczasem faktura ta została uregulowana przez pozwanego w całości, uznaniu, że potrącenie dotyczyło należności objętej fakturą nr (...) (co do zasady prawidłowo wykonany przewóz) dochodzonej pozwem, a w rzeczywistości dotyczyło ono należności z faktury VAT nr (...) (nieprawidłowo wykonany przewóz) i w wypadku zakwestionowania skuteczności samego oświadczenia o potrąceniu niedopłata dotyczyła tylko tej faktury, a nie dochodzonej pozwem o numerze (...) oraz uznaniu, że pozwany nie złożył zarzutu potrącenia, gdy tymczasem w sprzecznie od nakazu zapłaty w rubryce 7 pkt 4 taki zarzut został wskazany i przedstawiciel pozwanej miał złożyć takie oświadczenie na rozprawie zgodnie z jego wnioskiem w ramach pomocy sądowej przed Sądem wezwanym w S., który to wniosek Sąd oddalił bez uzasadnienia, a nie jak podniósł Sąd w uzasadnieniu wyroku, że wynika on jedynie z uzasadnienia rubryka 9;

4) art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie wobec faktu zaprzeczenia twierdzeniu pozwanej, że należność objęta fakturą nr (...) została zapłacona w całości, a wskazana przez powoda niedopłata dotyczy faktury VAT nr (...), a więc przyznaniu temu twierdzeniu;

5) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie, którym z dowodów odmówiono wiarygodności oraz mocy dowodowej i powodu, w tym w szczególności, powodu oddalenia wniosku strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z

zeznań przedstawiciela strony pozwanej w ramach pomocy sądowej w wypadku nie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy;

II. naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj.:

1) art. 498 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że nie doszło do skutecznego potrącenia wierzytelności pozwanego z wierzytelnością powoda, wobec braku podpisu przedstawiciela pozwanego na dołączonej do akt sprawy kopii tego oświadczenia, czym zobowiązanie pozwanego wynikające z faktury VAT nr (...) nie wygasło w całości, co stoi w oczywistej sprzeczności z treścią pkt 19 zlecenia transportowego pozwanej nr (...) z dnia 7 sierpnia 2014 r., gdzie powód wyraził zgodę na dokonywanie takiego potrącenia, a nadto faktem złożenia przez pozwanego oświadczenia woli powodowi o potrąceniu kwoty 300 euro wraz z jej obciążeniem dokumentem księgowym wraz z wykazaniem poniesienia takiego kosztu;

2) art. 75 ustawy prawo przewozowe, a mającej zastosowanie w tej sprawie na podstawie jej art. 1 ust. 3 (przedwczesność) poprzez całkowite pominięcie argumentacji pozwanej w tym zakresie.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego, w tym również zastępstwa procesowego oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie jest uzasadniona.

Apelacja pozwanego opierała się w zasadzie na kwestionowaniu przeprowadzonej przez Sąd meriti oceny materiału dowodowego, a więc naruszeniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji sprowadzające się do stwierdzenia, iż faktura VAT nr (...) z dnia 18.09.2014r. nie została zapłacona co do kwoty 1267, 29 zł były prawidłowe i znajdowały oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Czyniąc rozważania co do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wskazać trzeba w pierwszej kolejności, iż według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, zarzut obrazy wskazanego przepisu nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, oceny materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99). Wykazanie przez pozwanego, iż Sąd naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie chyba, że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów, przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00). Oznacza to, że postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Osoba skarżąca może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99).

Pozwany w apelacji zarzucił, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że faktura nr (...) na podstawie której powód dochodził w niniejszej sprawie należności nie została przez niego zapłacona, nie uwzględniając faktu, iż ewentualna niedopłata dotyczyła faktury (...), przy czym i ta należność według pozwanego wygasła w związku z jego oświadczeniem o potrąceniu.

Sąd Rejonowy ustalił, iż oświadczenie o potrąceniu nie zostało złożone skutecznie. I to stanowisko Sąd Okręgowy podziela. Materiał dowodowy, którym dysponował Sąd Rejonowy do takiej oceny Sąd ten upoważniał. Sąd prawidłowo

przyjął, iż ani nota obciążeniowa ani wydruk zatytułowany potrącenie z dnia 7 listopada 2014 r. nie stanowiły oświadczenia potrąceniu. Nota z istoty i treści nie stanowiła oświadczenia o potrąceniu, wydruk zaś nie zawierał podpisów osób upoważnionych do reprezentowania pozwanego, nie mógł zatem stanowić wyrazu skutecznego złożenia oświadczenia woli pozwanego, skoro brak było podstaw dla ustalenia czy oświadczenie woli o potrąceniu, które w sposób dorozumiany wynikałoby z powyższego wydruku zostało złożone przez osoby do tego upoważnione w imieniu pozwanego. Dokonana ocena była logiczna, a przez to zasadna. Przedstawiony przez pozwanego wydruk (k- 57) nie zawierał żadnego podpisu. Wbrew twierdzeniom apelacji brak było również podstaw dla przyjęcia, iż przedstawiony do akt sprawy przez pozwanego egzemplarz nie odzwierciedlał pełnej treści, bądź, iż istnieje drugi egzemplarz dokumentu – z podpisem. Takich twierdzeń nie czynił pozwany i faktów takich nie wykazywał. To na pozwanym spoczywał w zakresie skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu - ciężar dowodu i on winien był przedstawić podpisane oświadczenie, zarzuty apelacji co do przerzucenia w tym zakresie ciężaru dowodu na powoda nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutu apelacji w zakresie pominięcia dowodu z zeznań strony pozwanej, to w pierwszej kolejności wskazać należy, iż dowód ten został pominięty na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016r. i co do tego postanowienia pozwany nie złożył zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc, co pozbawiało apelującego prawa powoływania w tym zakresie zarzutu w apelacji. Na marginesie jednak stwierdzić należy, iż w sprzeciwie pozwany w ogóle nie powoływał okoliczności telefonicznego złożenia zarzutu potrącenia jak również istnienia odmiennej wersji pisma z dnia 7.11.2014r. niż przedłożona do akt sprawy. W tych realiach więc decyzja Sądu Rejonowego była zasadną.

Zważywszy na powyższe argumentacja pozwanego, iż na skutek dokonanego potrącenia wygasła należność z faktury (...) (co do kwoty 300euro), a tym samym suma pozostałych do rozliczenia faktur tj. (...), (...) i (...) poprzez wpłatę 9 105, 50 euro została zaspokojona, nie mogła się ostać.

Skoro bowiem brak podstaw do przyjęcia na podstawie zebranego w tej sprawie materiału dowodowego, iż należność z faktury (...) została zaspokojona w całości lub wygasła na skutek potrącenia - to powód właściwie zaliczył dokonaną w dniu 7.11.2014r. wpłatę 9 109,50 euro w kolejności na faktury (...) (2460 euro), (...) (2 706 euro), (...) (1537 euro) i tylko częściowo na objętą pozwem fakturę (...). Podkreślić należy, iż pozwany dokonując zapłaty w/w kwoty nie wskazał, jaka kwotę na którą z faktur płaci, stąd powód był uprawniony do zaliczenia dokonanej wpłaty na wierzytelność najstarszą, stosownie do treści art. 451 kc. Przepis ten stwarza możliwość dokonania wyboru, który dług ma być zaspokojony w pierwszej kolejności dłużnikowi (art. 451 § 1 k.c.), z zastrzeżeniem, że dłużnik powinien wskazać dług, który chce zaspokoić przy spełnieniu świadczenia. Gdyby założyć, że dłużnik może w każdym czasie złożyć oświadczenie o zarachowaniu, to cel omawianego przepisu zostałby zniweczony. Wierzyciel, dochodząc swojej wierzytelności na drodze sądowej, nigdy nie miałby pewności, czy dłużnik nie złoży oświadczenia o zaliczeniu wcześniej spełnionego świadczenia na poczet tego właśnie długu, którego spełnienia wierzyciel żąda w tym procesie. Gdy żadna ze stron nie dokonała zarachowania, unormowanie zawarte w art. 451 § 3 k.c. leży w interesie wierzyciela, skoro spełnione świadczenie na jego podstawie podlega zaliczeniu na poczet wierzytelności najwcześniej wymagalnych, a zatem tych, co do których istnieje największe ryzyko ich przedawnienia (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 16 listopada 2011 r. V ACa 570/11 lex nr 1129812, wyrok SN z dnia 17 stycznia 2007 r. II CSK 412/06 OSNC – ZD 2008/1/15).

Skoro pozwany nie skorzystał z uprawnień określonych w art. 451 § 1 k.c. podczas dokonywania wpłaty należności pieniężnych, to stosownie do wymogów wynikających z brzmienia art. 451 § 1 i 2 k.c., podlegały one zaliczeniu według reguł określonych w art. 451 § 3 k.c. Pozwany twierdził w apelacji, iż to oświadczenie o potrąceniu wskazywało wierzytelności, za które pozwany dokonuje płatności, a właściwie kolejność zaspokojenia. Podkreślić jednak należy że również oświadczenie na które powołuje się pozwany nie wskazywało której należności wzajemnej dotyczy, a każda z aktualnych wówczas wierzytelności powoda była większa niż 300 euro. Wskazując na kolejność faktur na wydruku komputerowym, pozwany podnosi zarzuty, które wydają się być czynione jedynie na użytek niniejszego postępowania.

Zważywszy na powyższe należało przyjąć, iż istotnie to należność z faktury nr (...) nie została zaspokojona poprzez wpłatę w dniu 7.11.2014r.

Niezasadnym był również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., z którego wynika, jakie elementy konstrukcyjne powinno zawierać pisemne uzasadnienie wyroku. Zasadniczo uchybienie temu przepisowi nie może mieć wpływu na wynik sprawy, jako że jest sporządzane już po wydaniu rozstrzygnięcia. Tym niemniej przyjmuje się, że zarzut naruszenia tego przepisu może okazać się skuteczny w sytuacji, gdy pisemne motywy wyroku zostały sporządzone w sposób uniemożliwiający prześledzenie wyводу Sądu i dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia z takim przypadkiem. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera elementy konstrukcyjne wskazane w art. 328 § 2 k.p.c., przedstawiono stan faktyczny będący podstawą orzekania w sprawie, jak również w sposób przejrzysty została zaprezentowana ocena prawna dochodzonego roszczenia. Dzięki temu zaskarżone rozstrzygnięcie w żaden sposób nie wymykało się spod kontroli.

W ocenie Sądu Okręgowego za chybiony należało uznać zarzut apelacji naruszenia art. 75 ustawy prawo przewozowe. Umowa przewozu zawarta pomiędzy nadawcą towaru, a przewoźnikiem na podstawie międzynarodowego listu przewozowego, podlega ocenie w świetle postanowień Konwencji CMR. Postanowienia te mają pierwszeństwo przed prawem krajowym, które znajduje zastosowanie tylko wówczas, gdy Konwencja do niego odsyła (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 t. 2 zd. 2; II CK 24/04 Lex 194133), albo gdy pewnych kwestii w ogóle nie reguluje (tak też uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998 r. III CKN 23/98 OSNC 1999/4/85). Żaden przepis Konwencji CMR nie uzależnia prawa dochodzenia roszczenia przed sądem od uprzedniego wyczerpania reklamacyjnego trybu przedsądowego. Należy zatem wnosić, że wniesienie reklamacji na gruncie Konwencji nie jest obligatoryjne, a brak skorzystania przez uprawnionego z tego trybu postępowania nie zamyka drogi do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego przez sądem (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2003 r., IV CK 264/02, LEX nr 172824).

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację na zasadzie art. 385 k.p.c. W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804) zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.